

ROMÁN

 metafora

TŘI ŽENY PANA WRIGHTA

LINDA KEIR

Jeich manžel má vše... kromě toho, co si opravdu zaslouží.

Lark, Jess a Holly, tři cizí ženy, mezi kterými však existuje jedno velmi bolestné pojitko – a to jeden jediný muž jménem Jonathan Wright. Okouzující partner, pozorný milenec a starostlivý manžel – každá ho zná jinak a pod jiným jménem.

Lži a nevěra ale mají ve zvyku vyplouvat na povrch a charismatického pana Wrighta se pravda chystá dohnat už velmi brzy.

„Napětí by se dalo krájet.“

– Booklist

„Linda Keir nevykresluje Holly, Jessiku a Lark jako oběti. Naopak, všechny jsou to chytré, uvědomělé ženy, schopné se odhodlaně a důstojně postavit na odpor. Čtenář jim bude fandit od začátku až do uspokojivého konce. Keir je autorka, kterou se vyplatí sledovat.“

– Publishers Weekly

LINDA KEIR

TŘI ŽENY PANA WRIGHTA

LINDA KEIR

TŘI ŽENY
PANA
WRIGHTA

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Three Mrs. Wrights © 2020 by Linda Keir

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Diana Rykrová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-559-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-558-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-177-9 (print)

Tato kniha je fikce.

*Jména, postavy, místa i události jsou dílem
autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity
v rámci fiktivního vyprávění.*

*Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je
zcela náhodná.*

Marku Stevensovi

KAPITOLA 1

LARK

Nomen omen – jméno mluví za vše.

– „Jak jsem lhal o svém jménu a objevil svou pravdu“
TED Talk, Jon M. Wright

Hotelové bary nepatřily zrovna k jejím nejoblíbenějším místům. Ať už právem, či neprávem, Lark si je vždy spojovala s plešatícími padesátníky, kteří už si objednávali druhý drink, zatímco teprve dopíjeli ten první, vzájemně se trumfovali ve svých sportovních zraněních a předháněli ve vyjmenovávání navštívených dovolenkových destinací, aby dokázali, kdo má nejučtější konto a největší penis. Jejich zaměstnání byla s největší pravděpodobností stejně nezajímavá: obchodní manažer, investiční poradce, firemní zástupce.

Jistě, v šestadvaceti za sebou pochopitelně měla jen velmi málo zkušeností, takže musela zůstat u pouhých odhadů. A přece se v jednom takovém skutečném hotelovém baru v bohem zapomenutém Buffalu ve státě New York právě nacházela. A ano, musela uznat, že to místo jejím představám vážně odpovídalo. Byla to budova zrekonstruovaná naposledy někdy začátkem devadesátých let (tedy přibližně v době, kdy se narodila) s pou-

hou hrstkou párů a několika osamocenými jedinci, včetně muže po jejím boku, který otáčel kýčovitými zlatými hodinkami kolem svého masitého zápěstí. Tipla by ho na majitele třetí generace regionálního podniku na zpracování odpadu. Lacině salonní trio mohlo být teoreticky osvěžující kulturní vložkou, ale soft rock z mládí její matky působil spíš jako rušivý element v pozadí.

V duchu se utěšovala, že už zítra odpoledne bude na cestě zpět domů, do prosluněného Los Angeles, a na jednu dovnitř vešel *on*.

Byl vysoký, štíhlý a měl vlnité hnědé vlasy. Jeho účes by na komkoliv jiném působil staromódně, ale jemu jaksi dokonale sedl k obličejí. Když přecházel směrem k baru, Lark se nemohla zbavit dojmu, že sem jednoduše nezapadá. Do hotelového baru v Buffalu sice samozřejmě nezapadal vůbec nikdo, ale *on* působil, jako by byl o několik úrovní výš než všichni ostatní zákazníci. Na sobě měl džíny, modré sportovní sako, lehce pomačkané bílé tričko a hnědé kožené boty, které už od pohledu stály víc než ta nejdražší luxusní peněženka, jakou si kdy pořídila ona. Když přešel pohledem po místnosti, rychle se zadívala jinam. Rozhodně nechtěla, aby si všiml, jak na něj zírá.

Navíc se před ní právě v tu chvíli vynořil číšník s oholenou hlavou a příliš velkými mezerami mezi zuby. Tetování na pažích mu začínalo na předloktí a končilo až bůhvíkde pod vyhrnutými rukávy od košile.

„Co si dáte, madam?“ zeptal se.

„Vodku se sodou a limetkou, prosím.“ Jeden rychlý drink a pak hezky zpátky na pokoj.

S vážným výrazem ve tváři přikývl, otočil se na patě a zmizel za barem. Oslovení madam znělo z jeho úst až příliš formálně a nepřirozeně, ale třeba se mu jen zdálo, že musí své tetování vykompenzovat přehnanou profesionalitou. Možná už litoval mnoha nevalných životních kroků včetně toho inkoustu na předloktí a rozhodl se

zasvětit svůj život mixologii. V hotelovém baru si pěstoval hustý plnovous a sbíral zkušenosti pro otevření svého vlastního koktejlového klubu.

Samotnou ji překvapila schopnost vykonstruovat celistvý životní příběh naprosto neznámého člověka, který s největší pravděpodobností nebyl ničím víc, než čím se zdál být. Když se po chvíli znovu porozhlédla po baru, hnědovlasý muž její pohled zachytil, krátce se na ni usmál, jako by se bavil tím, že se baví ona, a nakonec se zadíval jinam.

Potetovaný číšník jí donesl objednaný drink, pečlivě ho postavil doprostřed sněhově bílého ubrousku a vydal se směrem k hnědovlasému muži, který se mezitím pustil do hovoru se dvěma ženami středního věku. Během pár minut už se smáli jako staří známí. Všichni čtyři přitom popíjeli drink, včetně barmana, kterému ho nejspíš objednal neznámý hnědovlasý muž.

Lark podobné tlachaly a patolízaly naprosto nenáviděla, na druhou stranu v ní jejich schopnosti vzbuzovaly jistou formu závidi a respektu zároveň. Jednoduše nedovedla pochopit, jak někteří lidé dokážou bez mrknutí oka navázat tisíce povrchních přátelství, aniž by řešili, jakým směrem se budou ubírat a jak dlouho vydrží. Ona pro ten večer měla jasný plán. Poté, co si vychutná objednaný drink, zamíří rovnou do postele, aby se dobře vyspala na schůzku, která vlastně byla jediným důvodem, proč do Buffala přijela.

Plán to byl dobrý, až na to, že si objednala ještě druhý drink a fascinovaně pozorovala hnědovlasého muže navazujícího nová přátelství. Měl v sobě nepopíratelně silné charisma a přitahoval ji doslova jako magnet. Zároveň bylo víc než patrné, že obě ženy po jeho boku by mu při sebemenším náznaku zájmu z jeho strany bez váhání zasunuly klíč od svého pokoje do kapsy u kalhot. Ta představa byla pro Lark až překvapivě bolestná. Těm ženám muselo být zhruba tolik, co jemu, možná byly o něco star-

ší, protože jemu bylo tak – těžko říct, čtyřicet? –, ale on s nimi ve skutečnosti neflirtoval. On je jen... okouzloval. A nezdálo se, že by se o to musel kdovíjak snažit. Nakonec obě ženy, očividně dost nerady, zaplatily a odešly. Mezitím rovněž odešel manažer podniku na zpracování odpadů, a když se číšník vzdálil z dohledu, aby uklidil několik stolů, Lark a hnědovlasý muž zůstali sami.

Evidentně vycítil její pohled na svých zádech, takže se otočil a podíval se na ni. Cítila, jak jí pomalu, ale jistě rudnou tváře. On se jen usmál, zlehka pokývl hlavou a obrátil se zpátky k televizní obrazovce.

Proč se nesnaží navázat hovor i se mnou? Lark se cítila trapně a nejistě. Po celém tom šíleném dramatu, v němž se nesl její vztah s Dylanem, rozhodně netoužila po žádném dalším muži, ale dobře věděla, jak je atraktivní a jak její souměrná tvář, poprsí a černé vlasy s modrými odlesky na většinu mužů působí. Především proto, že muži obvykle jen těžko dokázali skrývat svůj zájem. Což byla vlastnost, kterou s nimi očividně sdílela.

Měla o něj zájem? Nebo jen začínala účinkovat přemíra vodky?

„Jestli na mě budete dál zírat, asi mi budete muset koupit další drink,“ pronesl nakonec hnědovlasý muž s očima stále upřenýma na obrazovku. Z jeho hlasu bylo patrné, že se usmívá.

Sakra, zaklela v duchu Lark. Hotelový bar v Buffalu. Prostě si s ním dej jeden drink, o nic nejde.

Seskočila z barové židle, svou nedopitou skleničku hlasitě přesunula na druhý konec baru a posadila se vedle něj.

Konečně se otočil, dlouze se usmál a napřáhl k ní ruku. „Trip.“

„Lark,“ odpověděla bez váhání, „zdá se, že našim rodičům se líbila jména na čtyři písmena.“

To ho rozesmálo. Měl plné rty, přitažlivě nedokonalé zuby a v hustých vlasech pár šedin.

„Slovo na čtyři písmena je vlastně podstatou rodičovství.“

Ne, nebude se ho ptát, jestli má děti.

Číšník se vrátil zpátky, s doširoka roztaženými dlaněmi se opřel o barpult před sebou a potutelně se usmíval, jako by věděl něco víc.

„Dám si ještě jeden!“ zavolala na něj a svůj napůl plný a už napůl teplý drink odsunula stranou. Rozhodně se nehodlala opít. „Dám si to samé, co on.“

Když se barman otočil zády, Trip se k ní zlehka naklonil.

„Přemýšlel jsem, jak dlouho vám to bude trvat.“

„Asi jste si sám sebou hodně jistý,“ opáčila. *Co to bylo, co ji na něm tolik fascinovalo?*

Pokrčil rameny. „Nevykládejte si to špatně, ale nikdo nechce v Buffalu strávit večer o samotě. Nebo spíš by ho tak rozhodně nikdo nikdy trávit neměl.“

„Tak proč jste mě neoslovil vy jako první?“

Trip studoval lahev s pivem a zvolna ji protáčil mezi prsty.

„Protože se mi líbí silné ženy. Chtěl jsem zjistit, jestli uděláte první krok vy.“

Došla jí slova právě ve chvíli, kdy se k nim vrátil číšník. Dokonalé načasování.

Trip mu naštěstí poděkoval způsobem, který jasně naznačoval, že tentokrát ho do hovoru přizvat nehodlá, a barman se tedy odporoučel.

„Co vás přivádí právě do Buffala?“ zeptal se a natočil se tak, aby byl o něco blíž, ale zároveň nenarušil její komfortní zónu.

„Hry,“ vyhrkla bez rozmyšlení.

„Hry?“ zopakoval rozpačitě.

„Ano, já... jsem... navrhuju stolní a deskové hry. Jednu společnost zaujal na veletrhu hraček můj nový model a pozvali mě sem, abych jim ukázala svůj návrh. Zítra máme jednání.“

„Takže jim budete prodávat svůj nápad?“

Lark potichu usrkla z nového drinku. Byl silnější než ten předchozí, takže barman buď nějakým nedopatřením neodhadl množství, nebo do něho jednoduše přilil o něco víc vodky a doufal, že dostane větší dýško. Dobrý tah, pomyslela si. Sama měla s jeho profesí z dřívějších dob zkušenosti.

„Nejsem si jistá, jestli budou chtít můj nápad koupit,“ odpověděla nakonec. „Ale proto jsem koneckonců tady. Abych to zjistila.“

„Povězte mi o té hře něco,“ vyzval ji s patrným zájmem v hlase.

Tohle vysvětlování Lark nenáviděla. Zpracovávání návrhů, vytváření nových modelů a pozorování dětí, které v praxi zkoušely, jak nápady fungují, byla taková zábava, že ani nevnímala čas. Ovšem předkládání návrhů lidem, kteří se pohybovali ve světě investic, marketingu a prodeje (a Trip působil jako někdo, kdo pochází přesně z těchto kruhů), ji přivádělo do rozpaků. Pokaždé se cítila jako malé dítě, které zatím nepochopilo, jak funguje svět.

Na druhou stranu měla právě ideální příležitost, jak se nanečisto připravit na setkání, které ji čekalo zítra ráno.

„Ta hra by měla žákům středních škol zpřístupnit vědu formou zábavy,“ vysypala ze sebe jedním dechem. „Snažila jsem se ji navrhnout tak, aby oslovila hlavně dívky, protože i já chtěla dělat vědu, ale ve škole jsem odjakživa bojovala s matematikou, fyzikou a podobně.“

„Takže jste vytvořila nástroj, který pomůže takové obtíže překonat?“

„Spolupracovala jsem s několika kamarády, doktorandy na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Zkoumají, jakým způsobem se učí dívky, a na základě jejich poznatků a podkladů jsem navrhla deskovou hru, která je zároveň i takovou malou ‚chemickou laboratoří‘.“

„Hm, zajímavý koncept.“

Uměl dokonale naslouchat, ačkoliv bylo jasné, že jeho hlavním záměrem je dostat ji do postele. Což byla představa, která se jí rozhodně nezdála tak zavrženíhodná, jak by měla.

„Celá sada obsahuje několik základních, bezpečných látek, které lze různými způsoby kombinovat, a dosáhnout tak odlišných výsledků. Je to vlastně dost podobná hra jako *Život*, kde navigujete figurku k dosažení kariéry a tak dále, až na to, že v tomhle případě se snažíte stát jen úspěšným vědcem. V průběhu hry postupně získáváte látky, které můžete nalít do své kádinky. A pokud jste úspěšný, podaří se vám nakonec vyhrát aktivační přísadu, která sice neumí žádné extra zázraky, ale výsledný efekt může být docela zajímavý. U směsi například dokáže změnit barvu, vykouzlit oblak kouře nebo látka najednou zkrystalizuje.“

Líbilo se jí, jak Trip čekal, dokud si nebyl jistý, že domluvila, a teprve potom se ujal slova. A když už promluvil, přišel s další otázkou, nikoliv nějakou (dobře míněnou) radou nebo obratem, který by vrátil pozornost zpátky k jeho osobě.

„Dá se to hrát víckrát? Trochu to zní, jako by šlo o jednorázovou záležitost.“

Jednorázová záležitost. Lark se při posledních dvou slovech zachvěla vzrušením.

„To ne. Pokaždé se můžete dobrat jiného výsledku a celá hra má dostatek surovin pro čtyři hráče na šest kol. Jinak by se ale mělo dát objednat náhradní suroviny nebo rozšířenou verzi. U deskových her je to tak, že si je děti obvykle zahrají jen několikrát a pak se odloží do skříně na dobu neurčitou. Takhle můžou rodiče cítit aspoň nějaké zadostiučinění, ačkoliv si tu hru děti zahrají jen jednou nebo dvakrát.“

„A jak se bude jmenovat?“

„*Experiment.* Já vím, není to nic moc. Chvilí jsem si sice pohrávala s pár dalšími nápady, ale na nic zajímavého jsem nepřišla.“